

1978

*WOLNY
STRZELEC*

Akt I

Przed oberżą w lesie. Kilian, bogaty gospodarz, znakomicie strzela. Oto właśnie znowu zwyciężył. Bardzo zmartwiło to Maksa, książęcego strzelca, dla którego kolejne niepowodzenia w strzelaniu stają się przekreśleniem jego planów i marzeń. Bo oto co głosi stara legenda: niegdyś książę w nagrodę za mistrzowski strzał oddał jednemu ze swych sług stanowisko leśniczego, który posiada również prawo jego dziedziczenia, pod warunkiem, że każdy następca zarządcy lasów będzie wspaniałym strzelcem. Obecny leśniczy — Kuno — ma tylko córkę jedynaczkę — Agatę. Jej rękę i prawo do objęcia stanowiska leśniczego zdobędzie ten, kto wygra zawody strzeleckie.

Maks kocha Agatę i wzajemnie jest przez nią kochany... Jednak ostatnio w strzelaniu wyraźnie mu się nie wiedzie... Nazajutrz ma się odbyć turniej rozstrzygający o losach stanowiska leśniczego i o losach Agaty.

Nic zatem dziwnego, że w czasie gdy młodzież radośnie bawi się przy dźwiękach walca, Maks samotny i smutny siedzi przed gospodą. W pewnym momencie przysiadł się do niego Kacper, obficie częstując Maksa winem i namawia na wspólną wyprawę do Wilczego Jaru, gdzie o północy będą mogli odlać zaczarowane kule, nigdy nie chybiające celu. Aby dowieść prawdy swoich słów Kacper podaje Maksowi strzelbę — i rzeczywiście Maks trafia natychmiast wspaniałego orla. Zgadza się więc na propozycję Kacpra nie wiedząc, iż ten znajduje się we władzy złego ducha, Samiela, „czarnego strzelca”. Kacper musi Samielowi przyprowadzić co trzy lata nową ofiarę, wybawiając się w ten sposób od śmierci i wiecznego potępienia.

Akt II

Odsłona I

Izba w domku leśniczego. Agata oczekuje swego ukochanego, dręczą ją jednak złe przeczucia. Przed chwilą (właśnie wtedy, gdy Maks zestrzelił zaczarowaną kulą orla) spadł ze ściany portret dziadka i zranił Agatę w czoło. Wesola i beztroska Anusia stara się rozprościć smutek przyjaciółki. Lecz Agatę dręczą niespokojne myśli... Zjawia się Maks i oznajmia dziewczętom, że o północy musi pójść do Wilczego Jaru po rzekomo tam upolowanego jelenia. Na próżno Agata i Anusia błagają go, aby tego nie robił — Wilczy Jar to przecież miejsce przeklęte, króluje w nim czarny strzelec, zły duch, diabeł!

Odsłona II

Niesamowita, piekielna sceneria Wilczego Jaru. Chór złych duchów wita nadchodzącego Kacpra, który o północy wzywa czarnego strzelca — Samiela. Gdy Samiel się zjawia Kacper prosi go, żeby z siedmiu zaczarowanych kul, które odleją wraz z Maksem, ostatnia kierowana ręką szatana — trafiła niewinną Agatę. Samiel zgadza się i zapada pod ziemię przy odgłosie gromów z okrzykiem: „Jutro przed bramą piekieł! Ty albo on!”

Do Wilczego Jaru przychodzi teraz Maks. Na próżno widmo matki i obraz Agaty zastępują mu drogę, chcąc go ostrzec przed niechybną zgubą. Maks wraz z Kacprem odlewają zaczarowane kule: wokół nich fruwać nietoperze, przebiega czarny dzik, przetaczają się ogniste koła, wichura łamie gałęzie, buchają płomienie. Cała groza zaklętego jaru ucicha, gdy wybija godzina pierwsza.

Akt III

Odsłona I

Maks z Kacprem podzielili się kulami. Maks dostał ich cztery — popisywał się jednak swymi celnymi strzałami i pozostała mu już tylko jedna kula, ta — którą kieruje Samiel...

Odsłona II

Dom leśniczego. Agata budzi się z ciężkiego snu, pełnego koszmarów. Śniło się jej, że była białym gołębiem, w którego mierzył Maks — a kiedy wystrzelił — gołąb zniknął, Agata wróciła do swej postaci a obok niej czarny orzeł tarzał się we krwi... Anusia pociesza przyjaciółkę, śpiewa balladę o złej zjawie, która w rezultacie okazała się pocziwym domowym psem.

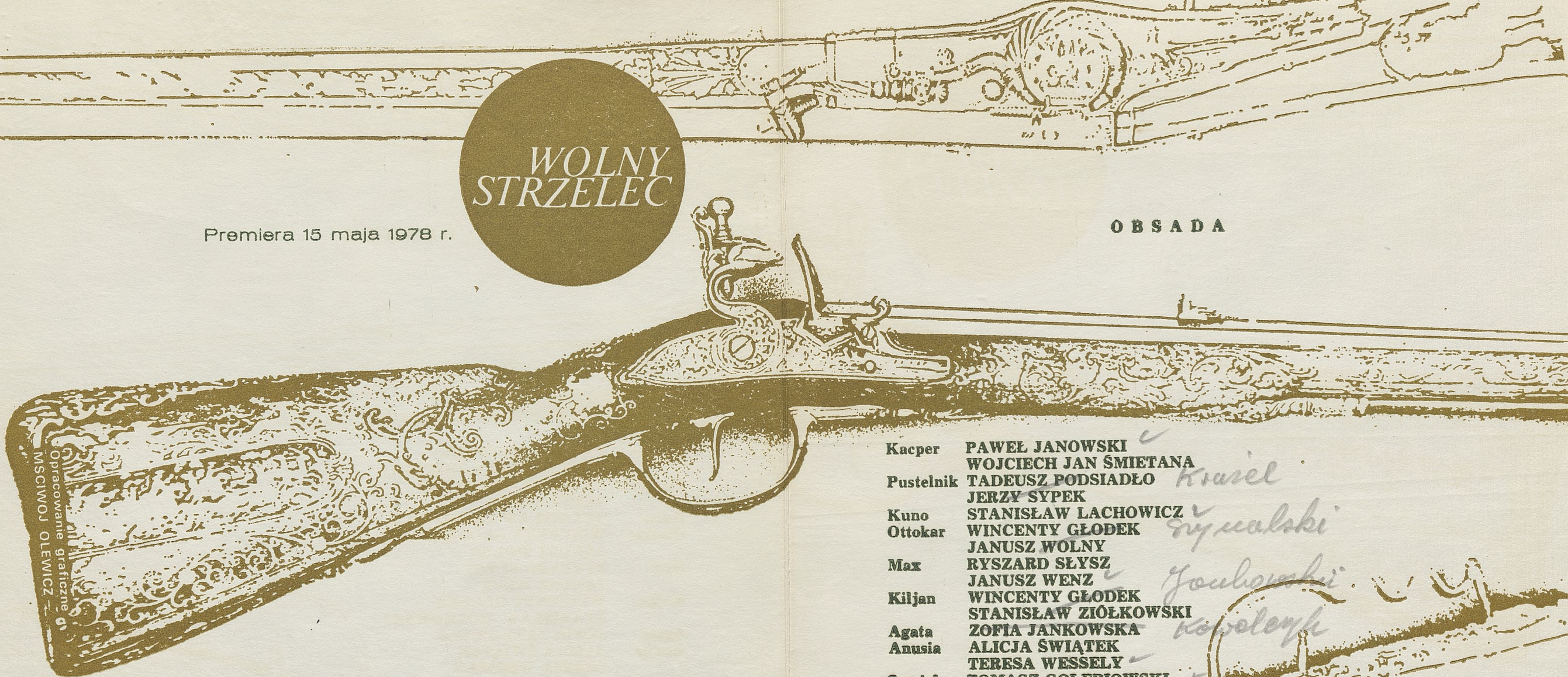
Nielatwo jednak rozweselić Agatę. Zjawiają się druhny, które przynoszą ślubny wieniec — gdy jednak Agata otwiera pudełko — znajduje w nim wieniec żałobny. Jeszcze jeden zły znak! Anusia prędko usuwa fatalny wieniec i splota nowy, z białych róż, podarowanych onegdaj Agacie przez świątobliwego pustelnika.

Odsłona III

Na leśnej polanie, w obecności księcia Ottokara, Maks, nabiwszy strzelbę ostatnią, zaczarowaną kulą, mierzy do przelatującego gołębia. Nagle z tamtej właśnie strony wychodzi Agata. Pada strzał — i narieczona Maksa osuwa się na ziemię. Okazuje się jednak, że to tylko omdlenie, ocaliły Agatę białe róże, podarowane jej przez pustelnika. Natomiast obok niej umiera Kacper, miotając bluźnierstwa — to jego trafia ostatnia, złowieszczą kulą!

Teraz Maks wyznaje swą winę, książę skazuje go na wygnanie — wstawia się jednak za nim świątobliwy pustelnik: jeżeli po rocznej próbie, Maks okaże się dobrym strzelcem i prawym człowiekiem, dostanie rękę Agaty i leśnictwo. Tak mądry i sprawiedliwy wyrok księcia budzi ogólną radość zebranych.

Korepetytorzy solistów:
IRENA CELIŃSKA
KRYSTYNA WALDEK

WOLNY STRZELEC

Premiera 15 maja 1978 r.

OBSADA

Kacper	PAWEŁ JANOWSKI ✓
	WOJCIECH JAN ŚMIETANA
Pustelnik	TADEUSZ PODSIADŁO <i>Kurzel</i>
	JERZY SYPEK
Kuno	STANISŁAW LACHOWICZ <i>Szymalski</i>
Ottokar	WINCENTY GŁODEK
	JANUSZ WOLNY
Max	RYSZARD SŁYSZ
	JANUSZ WENZ ✓
Kiljan	WINCENTY GŁODEK <i>Goulsombi</i>
	STANISŁAW ZIOLKOWSKI
Agata	ZOFIA JANKOWSKA <i>Kowalewski</i>
Anusia	ALICJA ŚWIĄTEK
	TERESA WESSELY ✓
Samuel	TOMASZ GOŁĘBIEWSKI

Opracowanie graficzne
MSCIWOJ OLEWICZ

Inspicjent: Anna Jaworska
Sufler: Irena Hemzaczek

Romantyczna opera
w trzech aktach

Der Freischütz

libretto
FRIEDRICH KIND
tłumaczenie
Krystyna Chudowolska

CARL MARIA VON WEBER

kierownictwo muzyczne
KRZYSZTOF MISSONA
reżyseria
MAŁGORZATA DZIEWULSKA
scenografia
JADWIGA JAROSIEWICZ
konsultacja pedagogiczna
ANDRZEJ MAJEWSKI

kierownictwo chóru
ZBIGNIEW TOFFEL
choreoplastyka ruchu
TOMASZ GOŁĘBIOWSKI

dyrygują
KRZYSZTOF MISSONA
AGNIESZKA KREINER

chór myśliwych śpiewa Pieśń strzelca
z Dziadów części I ADAMA MICKIEWICZA

KRAKOWSKI TEATR MUZYCZNY

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY

Krzysztof Chruszcz

Z-ca Dyrektora:
WIKTOR HERZIG

Kierownik literacki:
JÓZEF OPALSKI